

Zpravodaj

BJB Brniště

9. ročník

listopad 2015

*A nepřizpůsobujte se tomuto věku,
nýbrž proměňujte se obnovou své mysli,
abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží,
co je dobré, Bohu milé a dokonalé.*

Římanům 12:2

Drazí bratři, drahé sestry,

máme za sebou období díkůvzdání, společných setkání s ostatními sourozenci v Kristu nejen ze sborů BJB v našem okolí. Vždy se na tyto bohoslužby díky těším, protože se mohu potkat s mnoha lidmi, které během roku tak často nevidám, a být s nimi v obecenství před Bohem.

Letošní bohoslužby díkůvzdání byly výjimečné tím, že jsme si připomínali 70. výročí návratu potomků exulantů z Polska do Česka. Potomci těchto exulantů, kteří odešli z Čech kvůli své víře, se usadili v Liberci, Cvikově, Brništi a na dalších místech. Budu-li přesný, tak v případě Brniště těch 70 let uplyne právě v listopadu. Jsem rád, že Bůh vedl jejich kroky a na místech, kde se usadili, založili sbory, které fungují dodnes. Díky tomu mohli a mohou přicházet noví lidé, kteří slyší Ježíšovo volání. A i my jsme tak mohli nalézt svoji duchovní rodinu.

Letos jsem přemýšlel, proč, za co a jak vzdáváme díky. Než jsem jel na díkůvzdání do cvikovského sboru, byl jsem požádán, abych pronesl pozdrav resp. krátké slovo za náš sbor na téma „Co pro mě v této přeinternetované době hojnosti znamená vzdávání díky?“ Musím říct, že mě téma zaujalo. Díkůvzdání bylo a je spjato s poděkováním Bohu za úrodu, za plodiny, které nám Bůh dává jako pokrm. A právě v dnešní době, kdy je všeho dostatek a navíc je možné si už i potraviny koupit tzv. online, je dobré se zastavit a popřemýšlet nad tím, proč a za co vlastně vzdáváme díky. Že za vším je Bůh, a kdyby On nedal podmínky pro růst plodin, ani sebelepší technika to nemůže nahradit. A nejedná se jen o potraviny, vzdáváme díky za to, že máme dostatek, kde bydlet, máme práci, můžeme studovat, svobodně vyznávat víru, máme rodiny atd. Ale při svých úvahách vždy dospěji k tomu, že kromě těchto materiálních darů dostáváme i ten dar nejcennější - dar spasení. Naše díky by měly vždy začínat u Kristovy oběti za naše hříchy, za jeho milosrdenství, lásku. Také si uvědomuji, že každý z nás dostal od Boha duchovní dary, a i za ně můžeme Bohu děkovat a prosit, aby je rozhojňoval. A snažit se „duchovně cvičit“, tedy duchovní dary používat, aby nemohly zakrtnět.

Je tolik věcí, za co Bohu můžeme a máme být vděční. A proto na závěr přidávám pro povzbuzení a radostné vyznání Žalm 100:

Hlahol Hospodinu, celá země! Radostně služ Hospodinu! Vstupte před jeho tvář s plesem! Vězte, Hospodin je Bůh, on nás učinil, a ne my sami sebe, jsme jeho lid, ovce, které pase. Vstupte do jeho bran s díkůvzdáním, do nádvoří jeho s chvalozpěvem! Vzdávejte mu chválu, dobrořečte jeho jméno, neboť Hospodin je dobrý, jeho milosrdenství je věčné, jeho věrnost do všech pokolení!

Ohlasy ze staršovstva konaného dne 19.10.2015

- Setkání jsme započali čtením ze Slova života a modlitbami.
- Naplánovali jsme akce na měsíc listopad.
- Předběžně jsme naplánovali čas adventu a Vánoc: adventní koncert, 24.12. Půlnoční bohoslužba, 25.12. Vánoční slavnost, 1.1. Novoroční bohoslužba.
- Dohodli jsme se, že výstava k výročí sboru zůstane až do adventu. Poté bude vyměněna za aktuální informace sboru a adventní výzdo-bu.
- Prohovořili jsme body na Radu zástupců sborů BJB, která se uskutečnila 7.11.2015. Jsme proti návrhu BJB Liberec, aby BJB vystoupila z ERC. S formulací návrhu BJB Kroměříž, aby se BJB neúčastnila žádných ekumenických slavností a setkání společně s Římsko-katolickou církví, nesouhlasíme. Jsme pro omezení účasti (respektivě neúčasti), pokud je to v režii katolíků (např. Novoroční bohoslužba, která má zcela katolický ráz, včetně uctívání svatých).
- Bratr Lukáš Kuc nás informoval o sborovém výletu. Souhrnné informace v tomto čísle Zpravodaje.
- Věnovali jsme se pastoračním otázkám, členství a otázkám okolo p. Vejvody.

Sepsala Martina Matysová

.....

VÝROČÍ SBORU

Ohlédnutí za 70 lety života baptistů v Brništi

Část I.

Já, Blahoslav Matys, narozený 17.3.1945 v Požděnicích (papírově v Zelově), jsem byl do Brniště převezen jako osmiměsíční dítě. Do země, Sudet, kde dříve žili němečtí obyvatelé. V předválečné době jich v celém pohraničí žilo více než tři miliony. V roce 1950 žilo v tomto pohraničí o 34.5% méně obyvatel než před válkou. Dva tisíce měst a vesnic úplně vymizelo po válce, to bylo více než kde jinde v Evropě. Tak 19.10.1945 vyjel z Prahy první transport s novými osídlenci českého pohraničí. Rodiče byli totiž po příjezdu z Polska umístěni v tzv. sběrném táboře v Praze Dáblících.

Co se událo do roku 1950 si moc nepamatuji. Jen to, že na dvoře stála velikánská stodola, menší seník, chlévy pro prasata, stáj pro tažná zvířata. Rodiče začali spolu s mým strýcem Karlem pracovat na této zemědělské usedlosti, která měla 20ha polí a luk. I když ve své minulé vlasti toto práci nevykonávali, maminka byla švadlena, tatínek mistrem na hloubení studní, přesto pracovali rádi a poctivě a vše se naučili. Tatínek vyprávěl, jak na podzim roku 1945 sel obilí, selo se ručním rozhazováním, už na padlý sních. Věděl, že zrníčko si najde cestu a na jaře vzklíčí, aby vydalo užitek.

Technické vybavení této zemědělské usedlosti, kam přišli, bylo v té době na vysoké úrovni. Voda pro domácnost i dobytek byla čerpána elektrickým čerpadlem (dnes v pokojích Kucových, dříve chodba) a tlačena do betonového bazénu umístěného v patře budovy (dnes kuchyň Kucových starších), odtud byl rozvod do bytu a pro dobytek přes plovákovou komoru do napáječek umístěných ve žlabech – hotová věda. Seno se ukládalo velikánským Drapákem přes různá lana a kladky na určené místo. To jsem dodnes nepochopil. Lano bylo taženo přes navijáky pomocí tzv. žentouru, který poháněli koně, kteří s ním otáčeli, chodili stále dokola do kruhu, pod přístřeškem za stodolou. Tento žentour pak poháněl i jiná zařízení - mlátičku, lis, atp. Později se to nahradilo elektromotory. Z žentouru jsme si s Růžou udělali kolotoč na zahradě, první svého druhu v Brništi. Vedle stála již velikánská, snad 4 metry vysoká houpačka, kterou postavil tatínek. Ve stáji byla tažná zvířata, zkraje volí, později koně. Nikdy se nezapřahali do postrojů krávy, jak bylo zvykem v českých zemích. Rodičům pomáhali, hlavně při sklizních, bratři a sestry z Liberce. Vždy dostali mouku, brambory, vejce atp. Jezdil k nám také jeden velice zručný bratr z České Lípy. Jezdil na nedělní bohoslužby a zůstával i na všední dny, kdy pomáhal rodičům s různými pracemi. Nepochopil jsem jako dítě, proč se jmenoval Kazivraz, když vše uměl. Tento bratr byl už v té době ve spolku „přátel žehu“. V tom si ale s ním tatínek moc nerozuměl.

Ve vesnici krom rodičů byla směsice různých obyvatel. Všichni Němci, až na dvě smíšené rodiny (rus , Němka, Čech Němka) museli odejít. Takže na nějaké bližší vztahy s těmito lidmi moc nedocházelo. Přicházel k nám souseď, pan Vojtíšek, a s tatínkem debatovali o všem možném. Rád jsem je poslouchal. Tchán pana Vojtíška, pan Roženský, kterého tatínek čas od času stříhal, byl sadař a včelař. Měl bílé vlasy, a když ho tatínek vždy dohola Ostříhal, měl dosti špinavou hlavu. To mi nebránilo v tom, abych ho obdivoval. Ano, choval včely a sadařil, a to mě zajímalo. Jednou mu roj včel uletěl a usadil se ve zdivu staré fary, která stála na nynější návsi, dosti blízko škoře. Celá třída včetně pana učitele měla oči přilepené na skle, jak jsme byli zvědaví, co se bude dít. Pan Roženský přinesl žebřík a nějaký pytlík a včely do něj naklepal. Byl jen tak a asi ho žádná včelička neštípla. Tento pán bydlel na místě přední části naší nové modlitebny a parkoviště. Za domem byla zděná kůlna a v ní krásný po-

hřební vůz, který byl při obřadu tažen koňmi, černými a hezky ustrojenými. Ten vůz přijel jednou k nám na dvůr a odvezl mi moji babičku Amálii Matysovou. Dodnes mi zní v uších rachot železných kol a dupot kopyt koní na dlážděném dvoře. Při tomto zvuku se všichni rozplakali. Bylo mi moc smutno. Moc si na babičku nepamatuji, byla nemocná rakovinou, stále ležela pod velikánskou peřinou a tiše naříkala. Dost často jezdil lékař a píchal jí něco na uklidnění.

Jednou zas přišel pan Roštenský, aby nám ošetřil ovocné stromy. Jedna jablůňka mladá, štíhlá, pěkná nerodila - neměla jablka. Pak Roštenský vzal nůž, velice ostrý, a od spodu po kmenu až do výše cca 140 cm jí rozřízl kůru. Úplně jsem zkoprněl. Kůra se roztáhla a objevila se bílá vlhká dřev. Nechápal jsem vůbec nic. Po čase, přes množství uroněných krůpějí slz, vydal stromek ze sebe všechnu energii, aby ránu zahojil. Zdařilo se a jablůňka začala nést ovoce. Nepotřebovali bychom někdy takový zásah?

Blahoslav Matys

SBOROVÝ VÝLET

Výlet do Herrnhutu, malého světového města

Kdy: 7. listopadu 2015

Kam: Zittau, Herrnhut

Odjezd: od Oázy (Brniště č.p. 13) v 9 hodin

Příjezd: k Oáze (Brniště č.p. 13) v 18 hodin

Cena: děti 5-14let 100Kč, dospělí 240Kč (v ceně je zahrnuta doprava a vstupné na výstavu a do muzea)

Přihlášky: u Lukáše Kuce, tel.: 737 630 820

Program:

10:00 **zastávka v Žitavě** - dvojjazyčná výstava (v němčině a češtině) nazvaná „**Jan Hus - Cesty pravdy**“ v Kulturně-historickém muzeu Franziskanerkloster

Anotace:

Jan Hus je významným představitelem tzv. první reformace, jenž zásadním způsobem ovlivnil střeoevropské duchovní dějiny. Nikdy nebyl v Horní Lužici, v severních Čechách nebo v Dolním Slezsku, přesto jako iniciátor duchovního probuzení a základních teologických a církevních otřesů, stejně jako myšlenkový předchůdce Martina Luthera, zanechal v regionu Trojzemí v údolí Lužické Nisy významnou stopu.

Žitavská výstava přiblíží husitskou dobu a odkaz Jana Husa až do

současnosti. Mezi více než dvěma sty exponáty najdeme unikátní rukopisy a tisky z archivu Jednoty bratrské v Ochranově (Herrnhut) a z knihovny Christiana Weise v Žitavě, různá umělecká díla, zbraně, mince a medaile, modely a další předměty. Vedle ještě dosud nikdy nevystavovaných exponátů z žitavských sbírek budou představeny i vzácné zápůjčky z muzeí, knihoven a archivů z regionu.

Jako úvod do tématu poslouží putovní výstava „Jan Hus im Jahr 1415 und 600 Jahre danach“, kterou připravilo Husitské muzeum v Táboře společně s Husovou muzejní společností v Praze a Husovým domem v Kostnici.

Pro děti: výšlap na věž Svatojánského kostela. Na věž se dostaneme po 266 schodech, na vrcholu se nachází malé obydlí věžného. Děti, víte, kdo to byl věžný?

12:00 **Herrnhut (Ochranov)** - malé světové město

Vycházka (nebo volný program) - na vycházce provází Jan Bistranin

- kostel Jednoty bratrské (Velký sál)
- pozoruhodný hřbitov
- altán na Hutbergu s nádherným výhledem do okolí

15:00 **Etnografické muzeum (Herrnhut)**

V roce 1732 se z Ochranova (Herrnhutu) začala šířit misijní činnost evangelické Jednoty bratrské. Misionáři sbírali svědectví kultur jiných národů a ze svých cest je přiváželi zpátky do města, kde byla uložena a vystavena v muzeu založeném v roce 1878.

16:00 **Manufaktura ochranovských hvězd** - předváděcí dílna
Zde je kavárna „Bei Sterns“ a také možnost zakoupení legendární „ochranovské hvězdy“.

Lukáš Kuc

K ZAMYŠLENÍ

Duha

Vypráví se, že před mnoha lety se pustily všechny barvy do hádky. Každá prohlašovala, že je ze všech nejdůležitější, nejužitečnější a nejoblíbenější.

Zelená řekla:

„Já jsem bez pochyb ta nejdůležitější. Jsem znamením života a naděje. Vybrali si mě pro trávu, stromy, listy... Beze mě by zemřela zvířata. Rozhlédněte se a uvidíte, že jsem přítomná ve většině věcí.“

Skočila jí do řeči modrá:

„Mluvíš pouze o zemi, ale nezapomínej na nebe a moře. Voda je základem života a z blankytného moře se odpařuje do mraků. Nebe nabízí prostor, klid a vyrovnanost. Bez mého pokoje byste byly ničím.“

Slova se ujala oranžová:

„Jsem barvou zdraví a síly. Neobjevuji se tak často, zato jsem nezbytná pro běh lidského života. Jsem barvou, za níž jsou skryty mnohé zdraví potřebné vitamíny. Vzpomeňte si na mrkev, dýni, pomeranče, mango a papáju. Nejsem sice stále na očích, ale když za úsvitu či za soumraku zbarvím oblohu, je moje krása tak uhrančivá, že na vás si nikdo nezapomene.“

Červená se neudržela a vyskočila:

„Já jsem barvou nebezpečí a odvahy. Jsem odhodlaná bojovat. Přináším oheň. Beze mne by země byla pustá jako měsíc. Jsem barvou vášně a lásky, růže i vlčího máku.“

Purpurová rozhorleně vzplála. Byla hodně vysoká a okázale promluvila:

„Já jsem královskou barvou a znamením moci. Odjakživa si mě vybírají králové, vládci a kardinálové, protože znamenám autoritu a moudrost. Lidé se mě na nic neptají, zato mě poslouchají.“

Tmavě modrá promluvila klidněji než ostatní, ale se stejnou rozhodností:

„Pomyslete na mě. Jsem barvou ticha. Stěží si mě všimnete, ale beze mě byste všechny byly povrchní. Představuji úsudek a rozvahu, soumrak a hlubokou vodu. Potřebujete mě pro rovnováhu a protiklad, modlitbu a vnitřní klid.“

A tak se barvy dohadovaly a každá byla přesvědčená, že je ta nejlepší. Diskuze nabírala na hlasitosti. Náhle se objevil paprsek bílého zářivého světla. Zabýskalo se a hlučně zahřmělo. Spustil se neúprosný liják. Barvy se strachem schoulily. Chtěly se skrýt, a tak se k sobě tiskly.

V tom promluvil déšť:

„Barvy, vy jste se zbláznily. Bojujete proti sobě a snažíte se nad ostatními získat převahu. Nevíte, že vás všechny stvořil Bůh? Každou se zvláštním, jedinečným a rozdílným posláním. On vás všechny miloval. Chytněte se za ruce a pojdte se mnou. Bůh vás chce rozšířit do celého světa v podobě velké duhy. Bude to pro vás vzpomínka na jeho lásku a znamení, že můžete žít spolu v pokoji. On je ve vás přítomen jako naděje pro zítřek.“ A tak Bůh k očistění země použil déšť a na nebe umístil duhu. Až ji uvidíte, vzpomenete si, že máte myslet jeden na druhého.

Pocity v moři

Kdysi jeden malý ostrov, který si pletli s rájem, obývaly pocity, stejně jako my obýváme zemi. Na tom ostrově žily v harmonii *láska, smutek, moudrost, marnivost, radost, bohatství* a další. V jednom z těch dnů, kdy se zdá, že se s přírodou děje něco špatného, se *láska* vyděšeně probudila, neboť cítila, že se ostrov potápí. Brzy na strach zapomněla a vzala si na starost záchranu všech pocitů.

Všechny utekly, nastoupily do lodi a dopluly k vysoké hoře, odkud mohly pozorovat, jak se ostrov potápí, samy však byly v bezpečí. Pouze *láska* nespěchala, *láska* totiž nikdy nespěchá. Chtěla se chvíli zdržet na ostrově, ale když se už téměř topila, vzpomněla si, že by neměla zemřít. Běžela tedy k místu, odkud vyplouvaly lodě, a volala o pomoc.

Bohatství zaslechlo její hlas a odpovědělo, že s takovým množstvím zlata a stříbra na palubě by se loď potopila. Prošla kolem *marnivost* a řekla, že ani ona jí nemůže pomoci, protože by se při tom ušpinila, a ona jakožto *marnivost* nesnese špínu.

Po *marnivosti* přišel *smutek*, který se cítil tak, že nechtěl společnost nikoho. Šla kolem také *radost*, byla ale tak radostná, že neslyšela volání o pomoc. *Láska* se zoufale posadila na poslední kámen, který vyčníval nad vodou, a propukla v pláč. Plakala tak hořce, až si jí všiml stařeček plavící se na své lodi.

Vzal *lásku* do náruče a odnesl ji na nejvyšší horu spolu s ostatními pocity. Když se *láska* zotavila, zeptala se *moudrosti*, kdo byl ten stařeček, který jí pomohl. *Moudrost* odpověděla:

„Čas.“

Láska se znovu zeptala:

„Proč mě sem mohl dopravit pouze čas?“

Moudrost odvětila:

„Protože jenom čas je schopný pomoci *lásce* dojít na nejobtížnější místa...“

Z knihy Další příběhy pro uzdravení duše od J.C.Bermejo

PRO ZASMÁNÍ

Nedávno jsem si na ulici povídala s jednou paní z vesnice. Občas se potkáme na cestě do krámu a z krámu a prohodíme pár slov. Je to důchodkyně a nikam jinam než do krámu asi nechodí. Ona si začala stěžovat na počasí, jak nemá podzim ráda - ošklivé barvy, zima, vítr, déšť... Bylo mi jí líto. Já jsem si totiž naopak při svých cestách autem, jako osobní

taxi našich dětí, užívala tu barevnou proměnu přírody. (Bohužel se nemohu příliš kochat, abych nedopadla jako pan doktor z filmu Vesničko má středisková). Ano, ten déšť, vítr i chlad jsou nepříjemné, ale ta proměna světa kolem nás, jak ji Pán Bůh vymyslel, když se vše ukládá k zimnímu spánku, je fascinující. Uvádí mě to v úžas a s modlitbou na rtech si pak připadám Bohu tak nějak blíž.

Nevím, jak jste na tom vy, ale pokud patříte k těm, kteří vidí kolem sebe v těchto dnech jen šed, déšť a chlad, nechte se rozptýlit těmito vtípkami, na které jsem natrefila na anglických webových stránkách a pro potěchu vaší duše jsem si je pro vás dovolila přeložit.

Martina Matysová

Biblický kvíz pro zasmání

Otázka: Kdo byl největším finančníkem v Bibli?

Odpověď: Noe – jeho akcie proplouvaly, zatímco všichni ostatní byli v likvidaci.

Kdo byl prvním závislým na drogách?

Nabuchadnozar – žil na trávě 7 let.

Kdo je největší baby-sitter v Bibli?

David – jednou ranou uspal Goliáše.

Jak víme, že Job si zašel k chiropraktikovi?

Protože v Job 16:12 čteme: „Pokoje jsem užíval, však potřel mne, a uchopiv mne za šíji mou, roztříštil mne, a vystavil mne sobě za cíl.“ (Kral.)

Proč nemohl Noe rybařit?

Protože měl jen dva červy!

Ze života s dětmi

Palačinky

Maminka připravuje palačinky pro své dva syny – Kevin (5), Ryan (3). Chlapci se začnou dohadovat, kdo dostane první palačinku. Jejich matka v tom vidí příležitost pro morální lekci. „Pokud by tu seděl Ježíš, On by řekl ‘Ať má první palačinku můj bratr. Já mohu počkat.’“ Kevin se obrátí ke svému mladšímu bratrovi a povídá: „Ryane, budeš Ježíš!“

Vysvětlí to!

Žena jde se svými dětmi na pláž. Její čtyřletý syn k ní přiběhne, popadne ji za ruku a táhne ke břehu, kde v písku leží mrtvý racek.

„Mami, co se mu stalo?“ ptá se malý chlapec.

„Umřel a odešel do nebe,“ odpoví matka.

Dítě se na moment zamyslí a povídá: „A Bůh ho odtamtud vyhodil?“

Odpuštění

Učitelka nedělní školy právě zakončila svou lekci a chce se ujistit, že to děti pochopily. Zeptá se: „Může mi někdo říci, co musíme udělat, abychom získali odpuštění hříchů?“

Po krátké pauze promluví chlapec vzadu v místnosti a povídá: „Zhrěšit.“

Sally si je jistá, že pokud by v zahradě Eden byla zakázaná zelenina místo ovoce, Adam a Eva by se jí nikdy nedotkli.

Tati mně se fakt líbí ta tvoje Bible, ... ale jak se zapíná?

Nedělní bohoslužby

- 1.11. vedení: Jiří Jíra
kázání: Martina Matysová
- 8.11. vedení: Martina Matysová
kázání: Miloš Matys
- 15.11. vedení: Jiří Jíra
kázání: Martina Matysová
- 22.11. vedení: Martina Matysová
kázání: Miloš Matys
- 29.11. vedení: Miloš Matys
Kázání: host

Rozhovory nad Biblí

Každé úterý v 18:00 v Oáze

Téma:

3. a 17.11. Evangelium Janovo
10. a 24.11. Kniha Přísloví

**Nedělní škola
pro děti**

- 1.11. Ježíš - přítel hříšníků
(*Aleš a Lukáš*)
- 8.11. rodinné bohoslužby
Slovičko k dětem Lukáš K.
- 15.11. Děti dostávají
požehnání (*Ondra a Bety*)
- 22.11. Spor učedníků
(*Hana a Vítek*)
- 29.11. Slepý muž vidí
(*Růžena a Kristy*)

Skupinky**Skupinka v Novém Boru:**

středa 4. a 18.11. v 17:00
u Korolusových

Skupinka ve Stráži pod Ralskem:

každé pondělí v 17:00

Skupinka bratři:

Středa 11.11. v 19:30

Skupinka

(informace u Lukáše Kuce)

Pixit

pátek 17:00

- 6.11. Miloš
(**Matouš 1,2,3**)
Občerstvení Miloš
- 13.11. Martina
(**Matouš 4,5,6**)
Občerstvení Martina
- 20.11. Miloš
(**Matouš 7,8,9**)
Občerstvení Tom+Ondra
- 27.11. Martina
(**Matouš 10,11,12**)

AKCE SBORU:

Sobota 7.11. Sborový výlet, informace uvnitř Zpravodaje
Neděle 8.11. Modlitební setkání v 8:45
Pondělí 9.11. Diskusní staršovstvo v 19:30
Neděle 22.11. Seminář pro učitele Nedělní školy 14-18 hod
Pondělí 23.11. Setkání staršovstva v 19:30
Neděle 29.11. Setkání učitelů Nedělní školy, čas bude upřesněn

DALŠÍ AKCE:

Ne 1.11. Slavnost díkůvzdání v Jablonci nad Nisou v 9:30 a v 15:00

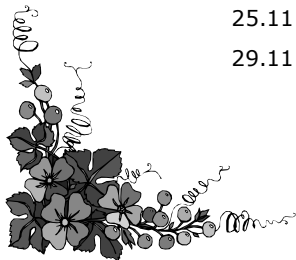
TAXISLUŽBA:

David Matys, tel. 724066686

BLAHOPŘEJEME

Narozeniny tento měsíc slaví:

6.11. Božena Novozámská
25.11. Antonín Bárta
29.11. Aleš Matys

Vydalo BJB Brniště pro svou vnitřní potřebu
Šéfredaktor: Martina Matysová, martina.matys@bjb-brniste.cz, 607705926

Korektura: Hana Kucová

Tisk: David Matys

Uzávěrka příštího čísla je ve čtvrtek 26.11.2015

Tento Zpravodaj je k přečtení i ke stažení na našich internetových stránkách:

www.bjb-brniste.cz